

Дар'я ГОРЛИЦЯ (Людмила Іванівна Ларіонова) – поетеса, перекладачка, гуморист. Член Полтавської спілки літераторів.

Народилася 1 січня 1946 року в селищі Котельва на Полтавщині, закінчила Котелевську середню школу та Охтирське медичне училище. Працювала медсестрою в с. Миколаївці на Сумщині, згодом переїхала до обласного центру. Після закінчення факультету фізичного виховання Чернігівського державного педагогічного інституту аж до виходу на пенсію працювала лікарем лікувальної фізкультури в медичних закладах Сум. Нині повернулася в рідну Котельву.

Віршує зі шкільної лави, перша публікація – поезія “Тобі, Кобзарю” – з’явилася 1968 року в сумській молодіжній газеті “Червоний промінь”. Вірші та гуморески друкувалися на сторінках газет “Ленінська правда”, “Данкор”, “Полтавський вісник”, “Вісті”, “Полтавська думка”, “Літературна Полтавщина”, “Село полтавське”, “Народна трибуна”, альманахів “Голос ветерана”, “Полтавський сміхограй”. Багаторазовий лауреат обласного фестивалю “Сумські зорі”, учасник мистецьких радіопередач. Більше двадцяти пісень створено на слова Дар’ї Горлиці композиторами Полтави, Києва, Ялти, ін. Сьогодні активно співпрацює з полтавською літературною студією “Голос ветерана”, має поетичні книги “Йду до людей” (Полтава, 2007), “Відшуміли весни” (Полтава, 2008).

Я – УКРАЇНКА!

Я – з роду милих голубів та горлиць,
Тих, що пташат виводять навесні.
Я вийшла з древніх українських вольниць,
З дніпровських круч, з поселень на Десні.

Нащадок я тих предків-хлібосолів,
Що з року в рік за плугом в полі йшли.
Я відродилась з каторжан в неволі
Тоді, як хрест тяжкий вони несли.

З полтавських Чураївн я, з Богуславок,
Чий гордий дух й понині ще не вмер.
Я – з Роксолан, я – з половецьких бранок,
Я – Українка, здавна й дотепер!

Я мирний птах нескореного роду,
З його минулим, грізним і святим,
Дочка свого великого народу,
Я – Українка! І горджуся цим!

ЛЮБІТЬ РІДНУ МОВУ

Вивчайте, люди, рідну мову,
Дітей, онуків нею вчіть.
Її, як пісню колискову,
Як матір, в серці бережіть.

Любіть цю мову, як кохану,
В похмурі і щасливі дні.
Любіть її, як Богом дану
Лиш українцям на землі.

За милозвучність барвінкову,
За присмак жарту й полину
Плекайте, люди, рідну мову,
Любіть, як сонце, як весну.

Як Хліб, як Землю, як Свободу,
Любіть, як горду нашу Суть.
Безсмертя й велич свого роду
Нащадки в мові збережуть.

Моліться мовою своєю,
Хай біль і радість в тих словах
До Бога линуть над Землею
Й освятять наш стражденний Шлях.

Встає зоря в імлі ранкова,
Над Україною встає...
Любімо, люди, рідну мову,
Нас світ по мові впізнає.

НЕМЕРКНУЧА СЛАВА

Спасибі, красуне Полтаво,
Що є ти в моєму житті,
Купаються в променях слави
Собори твої золоті.

Шанують і недруги, й друзі
Ім'я величає твоє.
В піснях Чураївни Марусі
Минувшина міста встає.

Вчуваються сурми тривоги
На вежах полтавських століть.
Дороги, дороги, дороги –
То радості, то лихоліть.

Знамена Полтавської битви
У пам'яті й нині живуть.
Полтаво, ти – наша молитва,
І рани твої не забудь.

Навічно лишаються в славі
Шляхи перемог непрості.
Спасибі за мужність, Полтаво,
За зорі звитяг золоті!

З слов'янського древнього роду,
Ти вся, мов легенда, жива!
Немеркнуча, сонячна врода
Полтаву мою осява.

Гордиться тобою держава,
Козацька тече в тобі кров.
Моя зореносна Полтаво, –
Найперша й остання любов!

Спасибі ж тобі за всі свята,
За будні й наснагу на вірш,
Спасибі за пісню крилату,
Що рветься на простір із душ!

Хай вічно купаються в славі
Історії віхи святі!
Спасибі, спасибі, Полтаво,
Що є ти в моєму житті!

РІЗДВЯНА НІЧ

До 200-річчя від дня народження М. В. Гоголя

Мені наснилась дивна річ:
Немовби з Гоголем я стрілась.
Полтава спить. Різдвяна ніч...
Я довго перед сном молилась...

Лягла із книгою в постіль –
Хотілось “Вія” дочитати.

Сварилась з вітром заметіль...
Просилась віхола до хати...

Щось в димарі весь час гуло.
А я все Гоголя читаю...
Те наяву чи в сні було? –
Тепер уже й не пригадаю.

Мені привиділась пурга,
Диканський хутір, ніч Різдвяна,
Вакула чорта запряга,
Сміється з коваля Оксана...

У фрак зодягся наш Трезор,
Мов комірник, хропе в коморі,
Приїхав звідкись “Ревізор”,
Став рахувати погаслі зорі...

А “Мертві душі” ожили
І, об'єднавшись у родину,
З Тарасом Бульбою пішли,
Щоб боронити Україну.

А потім, бачу, над селом
Нечиста сила місяць вкрала,
Сипнули зорі за вікном
З нічного диво-покривала...

І раптом вчулось – рипнув сніг
(Мій сон вже трохи притомився),
Шарпнув хтось двері, й на поріг
До мене ...Геній сам з'явився.

Я ледве стрималась: Ов-ва!
Мерщій запрошую до хати.
Таке не в кожную ніч бува,
А тільки у Різдвяне свято!

Приклавши руку до грудей,
Письменник ввічливо вклонився,
І світ його ясних очей
В моїй душі навік лишився...

.....
Прогнавши сон рукою вмить,
Я хутко вибігла на ганок:
В снігу чийсь слід легкий лежить
І йде з порогу у світанок...

